

Tikai šo vienu reizi

Šorīt es pamodos ļoti iedrošināts, izdzirdot labās ziņas par to, kā Dievs ir lietojis GYC, lai ietekmētu manu ģimeni. Un, gluži kā Bībelē rakstīts Salamana pamācību grāmatas 11. nodaļas 30. vai 25. pantā, „*Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.*” Āmen. Tātad, ja Dievs jebkādā veidā ir lietojis mani, lai uzrunātu jūsu sirdis, ziniet, ka viņš ir arī lietojis jūs, lai uzrunātu manu sirdi, aizsniedzot manu brāli. Vakar vakarā viņš atkal atstāja telpu. Un viņa sirds dega Dievam. Tā nu es centos viņu šorīt nepamodināt, lai viņš uz mani nedusmotos.

Mūsu šī rīta vēsts nosaukums ir „Tikai šo vienu reizi”. Tikai šo vienu reizi. Man šī ir īpaša vēsts, jo tā ir saistīta ar daudziem manas dzīves notikumiem. Mēs sāksim no 2. Laiku grāmatas 32. nodaļas. Kad esat to atšķīruši, sakiet: „Āmen”. 2. Laiku, 32. nodaļa. Viena lieta par Sabatu.. Mēs Sabata rītos izskatāmies labi. Kurš gan negribētu kļūt par Adventistu, tikai paskatoties uz mums? 2. Laiku, 32. nodaļa. Vai esam tur? Āmen. Labi, pielūgsim kopā.

Varenais Dievs, mūžīgais Tēvs. Paldies Tev par dzīvības dāvanu. Es pateicos Tev, Jēzu, par iešanu pāri kalniem, zemei un jūrai, lai atrastu pazudušo avi – manu brāli. Es pateicos Tev par Zemes mājas izmēšanu, lai atrastu viņā pazudušo grasi. Un es pateicos Tev, Kungs, par to, ka Tu viņu esi ieraudzījis viņam vel tālu esot. Tēvs, atgādini mums pirmo reizi, kad Tevī iemīlējāmies. Atgādini, kā Tu mūs nesi savā mīlošajā laipnībā un savā labsirdībā ļāvi mums nožēlot grēkus. Šorīt, Tēvs, mēs lūdzam, lai Sava Svētā Gara spēkā Tu darītu Rakstus dzīvus, lai mēs varētu ieraudzīt Jēzu jaunā gaismā. Lai mūsu sirdis aizdegotos, kad nevis es, Sebastiens, bet Jēzus runās uz mums caur mani. Kungs, iemāci mums, cik svarīgi ir izmantot katru iespēju, lai parādītu citiem Kristu. Šī ir mūsu lūgšana. Un mēs lūdzam un ticam, ka Tu palīdzēsi šim kļūt par mūsu piedzīvojumu. To mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

2. Laiku, 32. nodaļa. Vai esat gatavi? Jā? Āmen? Esat izņēmuši pierakstu burtnīcas? Esat uzrakstījuši trīs jautājumus? Esat gatavi teikt Āmen, kad kaut kas saskan ar jūsu sirdi? Jā? Āmen? Labi. 2. Laiku, 32. nodaļa, 22. pants. „*Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju un Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, rokas un no ikviena ienaidnieka rokas un sagādāja mieru no visām pusēm.* 23 *Un daudzi atnesa dāvanu upurus Tam Kungam uz Jeruzālemi un dārgas vērtslietas Jūdas ķēniņam Hiskijam, tā*

ka viņš pēc visa tā bija paaugstināts” - cik tautu? „*visu tautu priekšā*”. Ļaujiet man šeit sniegt nelielu ieskatu. Pants sākas ar: „*Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju*”. Vai kāds no jums ir ticis izglābts? Vai kādu ir izglābis Kungs? (Paceliet rokas) Āmen? Tātad šis pants saka, ka Dievs izglāba Hiskiju. Jautājums ir – no kā Viņš viņu izglāba? Tas ir pateikts pantā: „*no Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, rokas*”. Lūk, kā tas notika. Sanheribs – viņš nebija parasts pagānu ķēniņš, kurš nostājas pret Dieva ļaudīm. Sanheribs bija uzsācis militāru kampaņu. Un, tā kā viņš bija uzsācis šo kampaņu, viņam bija izstrādāta stratēģija, kā ieņemt ciematus tā, lai vēlāk gūtu drošu uzvaru, sagrautu šos ciematus un nospiestu tautas uz ceļiem. Viņš atnāca un teica: „Ziniet, pirms dodamies uz Izraēlu - Jeruzālemē ir ļoti skaists templis. Tā ir ļoti laba zeme.” Tā nu Sanheribs izlemj būt ļoti diplomātisks un nosūta prezidentam Hiskijam e-pastu. Hiskija kādu rītu pieceļas pēc savām rīta lūgšanām, pārbauda savu e-pastu un tur, inboksā (ienākošo vēstuļu kastītē), ir ziņa no Asīrijas ķēniņa Sanheriba. Viņš raksta: „Labi, klausies, Hiskija, mēs esam iznīcinājuši valstis vienu pēc otras. Tagad mēs dodamies uz Izraēlu, un es iedomājos – kā būtu, ja tā vietā, lai es sagrautu Tavu valsti un iznīcinātu Jeruzālemi, Tu vienkārši padotos? Ak jā, starp citu – nemēģini visas tas reliģiskās lietas. Nemēģini vērsties pie sava Dieva, mesties viņa priekšā un lūgt: „Te es esmu, ak Kungs,” nometies ceļos lūgšanā... Nē, nē. Nedari to. Redzi, arī citas tautas ir vērsušās pie saviem Dieviem, bet tie nav tām palīdzējuši. Kas liek Tev domāt, ka Tavs Dievs var Tevi glābt no manas rokas?” Tā nu Hiskija izdara ko lielisku. Viņš dodas izprintēt e-pastu. Viņš to izprintē un, kā Bībele saka, dodas uz Tā Kunga namu un izklāj to Dieva priekšā. Tas ir tā, it kā Hiskija atnāktu pie Dieva uz Templi un teiktu: „Kungs, vai Tu esi redzējis šo? Šāds ir mans stāvoklis. Neviena no citām tautām nav varējusi uzvarēt Sanheribu.”

Es nezinu, kā ir ar jums, bet manā dzīvē noteikti ir bijušas dažas Sanheriba situācijas. Brīži, kad nezini, kā rīkoties. Apstākļi, kuri tevi emocionāli nospiež un intelektuāli tu esi sasniedzis savu spēju robežu. „Es nezinu, kā tikt laukā no šīs situācijas.” Iespējams, ka jūs pazīstat arī citus jauniešus vai cilvēkus, kuri nav varējuši gūt uzvaru. Bībele mums iesaka rīkoties pēc Hiskijas piemēra. Ir lietas, kuras vienkārši jāizklāj Dieva priekšā. Ir brīži, kad tev vienkārši jāiet pie Dieva un jāsaka: „Kungs, šāds ir mans stāvoklis.” Un pravieša gars saka, ka tad, ja jūs to izklāsi Dieva priekšā, jūsu gars tiks apņemts ar izturību. „Kaut kas savienībā ar Dievu,” viņa saka, „nomierina dvēseli.”

Šī bija viņa Sanheriba situācija. Tā tiek izklāta Dieva priekšā. Kad tas ir izdarīts, Jesaja un Hiskija – pravietis un ķēniņš – lūdz. Un Dievs sūta eņģeli, kurš vienā naktī iznīcina 185 tūkstošus kareivju. Sanheribs ir acīmredzami sagrauts un

apkaunots. Viņš dodas atpakaļ uz Asīriju un tiek nogalināts no paša dēlu rokas. Un tad mēs paņemam Bībeli un lasām, ka „*Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju*”. Vai jūs varat teikt Āmen? Vai arī jūsu dzīvēs ir bijušas Sanheriba situācijas? Vai varbūt jūs tādu piedzīvojat šobrīd?

Ziniet, baznīcā ir kaut kas fenomenāls. Es atceros, kā reiz runāju vairākās augstskolās. Kaut kāda iemesla dēļ visi uzaicinājumi tika atsūtīti gandrīz vienā laikā. Un katrā augstskolā, uz kuru es devos, pie manis nāca vai nu jauni cilvēki, vai augstskolas personāls, lai stāstītu par cilvēkiem, kuri bija iesaistīti pornogrāfijā, masturbācijā vai seksuālās netiklībās. Vienā augstskolā jaunieši starpbrīžos sēdēja gaitenī un skatījās pornogrāfiskus video savos iPod. Un tā nebija vienīgā augstskola, kur tā notika. Tā nu viņiem nācās aizliegt iPodus. Vienā no vietām, uz kuru devos, viņi nāca pie manis un teica: „Brāli Sebastien, mēs esam izmēģinājuši visu. Mēs esam lūguši, rīkojuši lūgšanu laikus, mēs esam gavējuši un lūguši, mēs esam centušies runāt ar šiem cilvēkiem un kopmītnēs iekārtot viņus istabās ar cilvēkiem, kuri šķiet uzticami...” Šķiet, ka šo jauniešu dzīvēs ir Sanheriba situācija. Sātans nāk pie jums un lielās ar to, ka citi jaunieši ir padevušies šim kārdinājumam. „Kas liek tev domāt, ka Dievs tevi var izglābt? Kas liek tev domāt, ka tu tiksī tam cauri neievainots? Vai tu tiešām tici, ka Dievs nekad nepakļaus tevi lielākiem pārbaudījumiem, kā tu vari panest? Un par to, ka ir nodrošināts ceļš, kā izbēgt no kārdinājumiem – vai tu tiešām tam tici? Tu meklē durvis, pa kurām aizbēgt no visiem kārdinājumiem? Nav Dieva, kurš tevi izglābs.” Draugi, šis ir punkts, kurā „asfalts sāk svilināt riepas” kristieša dzīvē. Cilvēki, kuri atrodas pasaulē, vēlas zināt, vai tas darbojas. Vai tev un man pieder uzvara? Vai mēs esam glābti nevis no tādām stīkajām ikdienas situācijām kā „Es vairs nemeloju”, „Es atmetu cūkgaļu”, „Es pārstāju skatīties trakās filmas, kuras vēlu vakaros rāda kanālā GBO”. Viņi grib zināt par to, kas atrodas dziļi sirdī. Un te iet runa par sliktajiem ieradumiem, par kuriem jūs nevēlaties, lai kāds zinātu. Es runāju par lietām jūsu dzīvē, kuras atrodas skapī, kurš ir iekšā skapī, kurš ir iekšā skapī, kurš atrodas pagrabā. Es runāju par lietām, par kurām tev un man ir kauns. Par tiem grēkiem, kuri liek mums mesties ceļos un domāt, kāpēc šī ir divsimtā reize, kad tu ar tiem nāc Dieva priekšā. Un mēs turpinām šādi dzīvot. „*Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju*”. Un tāpēc, ka Bībele saka, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, tas pats šodien un cik ilgi? Tad ja Dievs izglāba Hiskiju, ko Viņš var paveikt jūsu labā? Tātad kas jums jādara, draugi? Dažiem no mums, kad aiziesim no šīs sanāksmes, uz īsu brīdi jānoliek malā brokastis. Varbūt jums jāaiziet atpakaļ uz viesnīcas numuru un jāpasaka draugiem: „Dodiet man desmit minūtes. Man ir situācija, kura jānoliek Dieva priekšā. Man nav laika socializēt.” Mēs neesam

paaudze, kura drīkst kavēties ar uzvaru. Brāļi un māsas, mēs to nevaram atļauties. Nav laika lai spēlētos ar grēku. Nav laika lai noņemtos ar kārdināšanām, dejojot uz sātana noburtās zemes. Nav laika! Kad mēs atstāsim šo sanākumi, dažiem no mums var būt nepieciešams uzkavēties, dažiem var būt nepieciešams atrast kādu klusu vietu, kur varētu visu izklāt Dieva priekšā. Kādam vīram var būt jānāk pie Dieva par to, kā viņš izturējies pret savu sievu. Kādam bērnam var būt jānāk Dieva priekšā par to, kā viņš izturējies pret vecākiem. Kādam jauniešim var būt jānāk Dieva priekšā par tiem grēkiem dziļi iekšā, par kuriem mēs jau runājam, par kuriem neviens nezina. Mēs domājam, ka Jaunums ir nekaitīgs, ja neviens par to nezina. Bet tas nav nekaitīgs. Un mums tas jāizklāj Dieva priekšā. Un es ticu, pamatojoties uz Svēto Rakstu autoritāti, ka tad, ja jūs to izklājat Dieva priekšā tāpat, kā to darīja Hiskija, Dievs joprojām ir tāds pats. Un ja tu nometīsies ceļos, kad sastapsi kārdināšanu, Dievs sūtīs eņģeli. Viņš to darīja, kad Jēzus bija tuksnesī. Viņš to darīja, kad Jēzus bija Ģetzemanē. Un Viņš to darījis arī Tevis dēļ. Mums nav jāsabruk. Draugi, ir grūti krist grēkā, kad esi nokritis uz ceļiem Dieva priekšā. Reizēm mums vienkārši jāpaliek lūgšanā kā Jēkabam, līdz uzvara nāk. Un tādos brīžos sakiet: „Kungs, es nelaidīšu Tevi vaļā, līdz Tu mani svētīsi. Līdz Tu mani svētīsi.”

Stāsts kļūst vēl labāks. 22. pants turpinās un tajā ir teikts: „*Tā Tas Kungs izglāba Hiskiju un Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, rokas un no..*” no cik daudzu? *No „ikviena ienaidnieka rokas”*. Sekojiet līdz! Tas nozīmē, ka Asīrija nebija vienīgā valsts, kura centās uzbrukt Jeruzālemei. Bija arī citas tautas, kuras centās darīt to pašu. Šķiet, ka cilvēki īsti nesaprata. Viņi noteikti runāja: „Vai tu dzirdēji, ko viņi izdarīja ar Asīriju?” „Jā, bet tā bija Asīrija. Viņi neizdarīs to pašu ar mums.” Tāpēc Dievs teica: „Zini ko? Es tevi izglābšu ne tikai no šī kārdinājuma, bet arī no visiem pārējiem, es izglābšu tevi no ikviena ienaidnieka rokas.” Āmen? Un viņš izglāba viņu no visiem ienaidniekiem. Nebija svarīgi, vai viņi uzbruka pirmdienā vai otrdienā. Vai jūs varat teikt „Āmen?” Man nav jēgas domāt: „O, es esmu bijis brīvs divas nedēļas.” Sātans palaidīs tevi vaļā uz diviem mēnešiem. Daži no mums, kad pakrīt grēkā, domā: „Kungs, man likās, ka esmu ticis tam pāri.” Sātans ļaus jums stūrēt. Kādu laiku. Bet tad pēkšņi, vienā mirklī, viņš atgriežas. Un visas iepriekšējās uzvaras nobāl. Bet tāda nebija Hiskijas pieredze. Bībele saka, ka Dievs viņus izglāba no „*ikviena ienaidnieka rokas*”. Angļu tulkojumā panta beigās ir rakstīts: „*un vadīja viņus visās lietās (guided them on every side)*”. Vai kāds no jums šorīt ir saņēmis Dieva vadību? (Paceliet roku) Āmen! Pants saka, ka Dievs vadīja Hiskiju visās lietās. Tātad, kad Hiskija apsēdās savā kabinetā, viņam piemita direktora vara, viņam noteikti bija ministrs evaņģelizācijai karaļvalstī. Bet lai arī kāds nebūtu gadījums, viņš

visu varēja vadīt kā ķēniņš, vienalga, vai tā būtu ekonomika, politika vai diplomātika – Dievs vadīja tautu visās lietās. Katrā Hiskijas dzīves aspektā Dievs viņam nodrošināja nepieciešamo gudrību. Un tas ir svarīgi, tāpēc, ka Dievam nepietiek ar to, ka Viņš turpina mūs glābt. Dievs vēlas mūs vadīt pa ceļu, kurā mēs pilnībā pārstatu sekot kārdinājumiem. Āmen? Dievs nedomā: „Es vienkārši vālos turpināt tevi glābt.” Šīs nav tikai „dod un saņem” attiecības. „Paldies, ka mani izglābi,” atgriežos pie grēka. „Paldies, ka mani izglābi,” dodos atpakaļ grēkot. Viņš vēlas mūs vadīt visās lietās. 23. pants. „*Un daudzi atnesa dāvanu upurus Tam Kungam uz Jeruzālemi un dārgas vērtslietas Jūdas ķēniņam Hiskijam, tā ka viņš pēc visa tā bija paaugstināts visu tautu priekšā*”. Viss kļūst vēl iespaidīgāk. Saproties, tajos laikos, ja kāda tauta piedzīvoja tik daudz militāru uzvaru kā Jeruzāleme, pārējās tautas kļuva ļoti diplomātiskas. „Labi, ja jau Dievs viņiem sūta enģelus, tad gadījumā, ja visas citas tautas censtos viņiem uzbrukt, mēs varētu censties uzturēt ar viņiem labas attiecības. Mēs tacu negribam, lai Israēlam ienāk prātā uzbrukt mums. Tāpēc sūtīsim viņiem dāvanas.” Viņi atnāktu un teiktu: „O, Hiskija, mēs nesam sveicienus no Emirātu karaļvalsts. Šeit ir vienkārša dāvana, kā mūsu draudzības apliecinājums.” Tik daudz tautu nes Hiskijam dāvanas, un Bībele saka, ka „*viņš pēc visa tā bija paaugstināts visu tautu priekšā*”. Es vēlos, lai jūs ievērojat, ko Dievs dara Hiskijas dzīvē. No atrašanās Sanheriba situācijā viņš kļūst paaugstināts visu tautu priekšā. Vai Bībele pārspīlē? Jā vai nē? Nē! Kad Dievs saka: „Visas tautas”, Viņš arī domā visas tautas. Tātad šeit ir rakstīts, ka Hiskija „*bija paaugstināts visu tautu priekšā*”. Un tas ir gandrīz tāpat, kā ja viņu paliktu zem palielināmā stikla. Jūs jau zināt – kaut kas ir ļoti mazs, bet caur palielināmo stiklu tas izskatās uzpūsts. Un Hiskija bija ļoti palielināts. Katru reizi, kad par to domāju, es atceros pēdējo reizi, kad sludināju šo vēsti. Tas notika pagājušajā gadā, tieši pēc tam, kad Baraks Obama tika ievēlēts par prezidentu. Un es atceros, ka man bija jādodas uz *Advent Hope* Lomalindas Universitātē, un, kad devos ceļā uz turieni, es iegāju lidostā, lai paņemtu kaut ko lasāmu, piemēram žurnālu Times, lai redzētu, kas notiek pasaulē, un varbūt, ka arī jūs to redzējāt. Obama bija uz katra žurnāla vāka. Tu sēdi lidostā un skaties CNN ziņas – Obama. Pārslēdzam kanālu – Obama. Tu aizej uz turieni – Obama. Tu paskaties žurnālu plauktā – Obama. Obama uz „Mājai un Dārzam”, Obama uz „Ebony” vāka, Obama ir uz vāka visam. Un es domāju: „Oho, šis brālis patiešām ir paaugstināts visu tautu priekšā.” Cilvēki Āfrikā runā, ka viņš ir glabējs un ka tagad, kad viņš ir prezidents, šim kontinentam tiks palīdzēts daudz vairāk. Visas valstis lūkojas uz prezidentu Obamu. Paaugstināts visu tautu priekšā. Tā nu mana pirmā reakcija bija: „Man par šo brāli ir jāpielūdz. Jo, ja viņš pieļaus kādu kļūdu, viņam būs

beigas. Tikpat ātri, kā pasaule tevi paaugstina, tā tevi atkal pazemina. Un, ticiet man, ir cilvēki, kuri meklē, kā šo vīru nomelnot.

Bet atgriezīsimies pie Hiskijas. Viņš ir paaugstināts visu tautu priekšā. Bet Bībele pievieno dažus papildu vārdus. Angļu tulkojumā mēs atrodam: no tā laika un turpmāk. Tas nozīmē, ka no šī brīža tas turpinājās. Viņš nav uz visu žurnālu vākiem vai visos televīzijas kanālos tikai kādu brīdī – tas nav kā piecpadsmit slavas minūtes. Hiskija ir paaugstināts no tā brīža un turpmāk, visu laiku. Viņu nekad nebeidz rādīt CNN, viņu nekad nebeidz rādīt ziņās. Viņš vienmēr ir jūsu twitterī, viņš vienmēr ir facebookā, viņš vienmēr ir visur kur jūs ielogojaties. Un jums šķiet: „Nevar būt.. Šis cilvēks joprojām ir populārs.”

Ja jums Bībelēs ir grāmatzīmes, es vēlētos, lai jūs tās ieliekat 2. Laiku grāmatas 32. nodaļā. Vai arī ielieciet tur kādu papīrīti vai vienalga ko. Tagad mēs pievērsīsimies 2. Kēniņu grāmatas 20. nodaļai. Kad esat tur, sakiet: „Āmen”. Ja neesat tur, sakiet: „Kungs, apžēlojies.” Labi.

2. Kēniņu, 20. nodaļa. Vai esam tur? Āmen? Labi. Ievērojiet – šeit aprakstītais notiek pēc tam, kad Dievs ir izglābis. Reizēm, studējot Bībeli, mums ir jāaplūko vairākas rakstuvietas ar attiecīgo notikumu, lai varētu visu salikt kopā pa gabaliņiem. Tātad pievērsāties 2. Kēniņu 20. nodaļai, kurā nav informācijas par to, ko mēs tikko lasījām 2. Laiku grāmatas 32. nodaļā. Ievērojiet laika plūsmu – viņš tiek paaugstināts visu tautu priekšā, Dievs vada viņu visās lietās, Viņš izglābj Hiskiju no Sanheriba rokas un tagad, 2. Kēniņu 20 ir nākamais notikums. „1 *Kad tais dienās Hiskija saslima uz miršanu, tad pie viņa atnāca pravietis Jesaja, Amoca dēls, un viņam sacīja: "Apkop savu namu, jo tu mirsi un nekļūsi vesels!"* 2 *Tad Hiskija pagrieza savu vaigu pret sienu un pielūdza To Kungu, un sacīja: 3 "Ak, Kungs! Lūdzams piemiņi, ka es tavā priekšā esmu staigājis patiesībā un no visas sirds un ka es esmu darījis to, kas Tev labi patīk!" Un Hiskija rūgti raudāja.*” Redziet, Hiskija bija viens no lielākajiem reformatoriem tautas vēsturē kopš Salamana laikiem. Bija bijis tik daudz reformu, tik daudz jaunu kēniņu, un beidzot Israēls saņem dievbijīgu valdnieku. Viņiem ir kēniņš, kurš zina, kā visu nolikt Dieva priekšā. Viņiem ir piešķirts Ģenerālkonferences prezidents, kurš zina, kā nākt Dieva priekšā ar Viņa pravieti un teikt: „Kungs, lūk, kas mūsu tautai ir nepieciešams.” Viņš un Dieva cilvēki zina lūgšanas spēku.

Bet tagad Dievs atsūta viņam vēsti, kurā teikts: *"Apkop savu namu, jo tu mirsi un nekļūsi vesels!"* Bet Hiskija tic, un, kaut arī šo ziņu viņam ir atnesis Dieva pravietis, viņš joprojām vēršas pie Dieva lūgšanā un saka: „Dievs, Tu zini, ko es esmu darījis.” Un viņš raud Dieva priekšā. Un 4. Pantā ir rakstīts: „Un, kad Jesaja vēl

nebija izgājis ne pusceļa caur pilsētu, tad Tā Kunga vārds nāca pār viņu un sacīja: 5 "Griezies atpakaļ un saki Hiskijam, manas tautas vadonim: tā saka Tas Kungs, tava ciltstēva Dāvida Dievs: Es esmu tavu lūgšanu uzklājis, un Es esmu redzējis tavas asaras; redzi, Es tevi izdziedināšu - un jau trešajā dienā tu dosies augšā uz Tā Kunga namu! 6 Un Es gribu vēl pie tavām mūža dienām pielikt piecpadsmīt gadus".

levērojiet – piecpadsmīt gadus. „(..)un tevi un šo pilsētu Es izglābšu no Asīrijas ķēniņa rokas, un Es pasargāšu šo pilsētu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad." 7 Un Jesaja sacīja: "Nemiet vīgu rausi!" Un tie to ņēma un uzlika uz augoņa, un viņš kļuva vesels." Tā ir rakstīts 2. Ķēniņu grāmatā. Vīgu rausis uz augoņa. Man šķiet, ka mūsdienās tā nedara, kaut gan neesmu drošs. Tātad Hiskijas Dievs viņu bija izglābis no ienaidniekiem. Un kas notiek tagad, kad Hiskija sauc uz Dievu? Viņš saka Dievam: „Kungs, Tu zini, cik uzticams es esmu bijis, vedot cilvēkus pie Tevis." Un Dievs, kaut arī Viņš tikko bija sūtījis Hiskijam ziņu, ka viņš mirs un ka viņam jāapkopj nams, liek Jesajam griezties apkārt. Viņš pat nav paspējis iziet cauri pusei pilsētas, bet Dievs saka: „Ei, griezties apkārt. Pasaki viņam, ka viņš dzīvos. Un pasaki, ka es gribu pielikt viņa mūžam 15 gadus." Ļaujiet man pajautāt: Ja jūs būtu uz nāves gultas un Dievs nāktu pie jums atklāsmē un teiktu, ka jūs mirsiet, bet pēc tam atgrieztos un teiktu: „Es pielikšu tavam mūžam 15 gadus." Vai jūs kādam to stāstītu? Jā vai nē? Cik daudzi no jums grasās sniegt liecību par GYC? Āmen? Kaut kas notiek. Hiskijam bija jāmirst. Tagad mums ir situācija, kurā Hiskija gūst spēcīgu pieredzi. Pieņemsim, ka viņam pateiktu tikai to, ka viņš mirs. Vai tas vien nebūtu liels notikums? Būtu! Jūs domājat, ka par to būtu jākaunas? Nē. Turpināsim lasīt. 8. Pants: „Un Hiskija jautāja Jesajam: "Kāda ir tā zīme, ka Tas Kungs darīs mani veselu un ka es varēšu iet trešajā dienā augšup Tā Kunga namā?" 9 Tad Jesaja atbildēja: "Šī būs tā zīme tev no Tā Kunga, ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko Viņš ir apsolījis: vai ēnai būs iet desmit pakāpienus uz priekšu vai atkāpties desmit pakāpienus atpakaļ?" Tagad es mazliet apstāšos un pajautāšu jūsu domas. Es koledžā mācījos astronomiju. Un mums bija pašiem jāuztaisa saules pulkstenis. Lietu, kas atrodas saules pulksteņa pamata vidū, sauc par gnomonu. To izgriežot, ir jāpārliecinās, ka tas tiek darīts saskaņā ar atrašanās vietas platuma grādiem. Es studēju Mičiganā, tādēļ man tas bija jāizgriež saskaņā ar apmēram 42 grādiem. Pēc tam, kad gnomons ir izgriezts, tas jāpavērš pret Ziemeļiem un tad, atkarībā no ēnas, kura krīt no saules, ēna krīt uz pulksteņa un tu vari noteikt laiku. Lai Saule pavirzītos uz priekšu par vienu grādu, paiet aptuveni 4 minūtes. Tā nu es uztaisīju šo pulksteni, un vēlos jums jautāt: Ja Dievs jums šodien teiktu: „Es gribu izdarīt brīnumu tavā labā, un es došu tev zīmi, ka es to patiešām darīšu. Tu vari izvēlēties – Saule var pakāpties desmit pakāpienus uz priekšu, vai desmit pakāpienus atpakaļ." Cik daudz no jums teiktu: „Uz priekšu?" (Paceliet rokas)

Neviens, vai ne? Jo tas nebūtu nekas apbrīnojams. Vai jūs teiktu: „Hei, draugi, Saule iet uz priekšu, Dievs mani izdziedinās!” Cilvēki paskatītos uz jums un teiktu: „Tā iet uz priekšu katru dienu, un tu domā, ka tā ir zīme no Dieva?”

Tā nu Hiskija, tapat kā jūs un es, nāk pie Dieva un saka: „Nē, nē, nē.. Es gribu, lai Tu liec Saulei pakāpties desmit pakāpienus atpakaļ.” Tā nu Dievs rīkojas, un jūs jau zināt, ka Dievam nekas nav par grūtu. Āmen? Tātad Dievs ņem un to izdara. 11. Pants: *Un pravietis Jesaja piesauca To Kungu, un Viņš lika ēnai atkāpties desmit pakāpienus atpakaļ pa tiem pašiem pakāpieniem, pa kuriem tā pēc Ahasa saules pulksteņa bija gājusi uz priekšu*”. Tātad viņu saules pulkstenis pavirzījās atpakaļ par desmit pakāpieniem. Kā jau es teicu, tas ir no 30 minūtēm līdz pat stundai. Diezgan ievērojami, vai ne? Pieņemsim, ka pulkstens ir apmēram 5 pēcpusdienā. Ap pieciem sākas Sabats, bet Dievs pavirza Sauli uz atpakaļ par vienu stundu, un laukā ir gaišs par stundu ilgāk. Jūs noteikti pamanītu atšķirību. Iedomājieties, ka vakardien, pārrodoties atpakaļ Luisvilas sanāksmju centrā, mēs autobusā dziedam dziesmas, un pēkšņi Saule pavirzās atpakaļ. Mūsu uzdevums vēl nav galā. Autobusam ieslēdzas atpakaļgaita, mēs izbraucam atpakaļ Luisvilas ielās. Āmen? Vēl viena stunda, lai aizsniegtu dvēseles. Es vēlos, lai jūs par to padomātu. Ja Dievs jūsu dēļ pārvietotu Sauli, vai jūs kādam par to stāstītu? Jā vai nē? Vai jums būtu kauns? Hiskija ir vīrs, kura dēļ Dievs pārvietoja Sauli. Un Saules pārvietošana pat nebija brīnums, tā bija tikai zīme, ka viņš tiks dziedināts. Turpināsim lasīt. 12. Pants. *„Tanī pašā laikā Merodah-Baladans, Baladana dēls, Bābeles ķēniņš, atsūtīja gan vēstules, gan dāvanas Hiskijam, jo viņš bija dzirdējis, ka Hiskija esot saslimis.*” Tātad viņš bija dzirdējis, ka Hiskija ir slimis un atsūtīja viņam vēstules un dāvanas. 13. Pants. *„Un Hiskija tos labprāt uzklausa un rādīja tiem”* ievērojiet šo vārdu – 4 burti – *„visu savu dārgumu namu: sudrabu un zeltu, balzamu un dārgas eļļas, un”* atkal šis vārds – *„visu savu ieroču namu,”* un atkal – *„itīn visu, kas atradās viņa dārgumu krātuvēs; un nekas”* vai ievērojāt? *„Nekas nebija viņa pilī un visā viņa valstī, ko Hiskija nebūtu viņiem parādījis.”* Viņi ierodas ar dažām dāvanām un viņiem tiek parādīts viss. *„Ko es jums neparādīju? Nebija nekā, ko es nebūtu jums parādījis.”* Un kāpēc tad, kad Hiskija to ir izdarījis, kā uzticams vēstnesis ierodas pravietis? Jesaja bija uzticams vēstnesis. Pat ja Dievs viņam liek teikt pretēju ziņu tai, ko Viņš tikko ir pateicis, viņš to dara. Viņš uzrodas tieši laikā. Un šeit viņš parādās 14. Pantā: *„Tad pravietis Jesaja nāca pie ķēniņa Hiskijas un tam jautāja: ”Ko šie vīri gribēja, un no kurienes tie pie tevis ir nākuši?” Hiskija atbildēja: ”Tie ir nākuši no tālas zemes, no Bābeles.”* Cik jautājumu viņš uzdeva Hiskijam? Divus. Kādi bija šie jautājumi? *„Ko šie vīri gribēja?”* un *„No kurienes viņi ir nākuši?”* Uz kuru no jautājumiem viņš

neatbildēja? „Ko šie vīri gribēja?”, vai ne? Jūs jau zināt, kas notiek, kad jūs uzdodat jautājumu un cilvēki jums neatbild. Tur jābūt kādam iemeslam, vai ne?

Es jums pastāstīšu kādu stāstu. Tas nebūs par manu brāli Tīdžeju, tas būs par manu brāli Roisu. Pateikšu jums skaidri un gaiši – pirms kļuva par kristieti, es mēdzu tērēt daudz naudas kurpēm. Tā nu es nopirku „Air Jordan 13” kurpes. Gaiši zilās. Varbūt kāds no jums atceras? Tās maksāja 165 dolārus. Es nopirku šīs Džordan kurpes un biju ar tām ārkārtīgi uzmanīgs. Tagad man mājās atrodas tikai 12 vai 13 gadus vecas kurpes. Es mēdzu savas kurpes tīrīt katru dienu, kad pārnācu no skolas. Bet savus Džordanus es nekad nevalkāju visu laiku. Tāpēc mans mazais brālis Roiss, ar kuru mums bija viena istaba, parasti teica: „Hei, Sebastien, Seb, vai es varu aizņemties tavas kurpes?” „Protams, ka nē!” Mans brālis gāja pamatskolā, bet es - vidusskolā. Es viņam teicu: „Tās kurpes maksāja 165 dolārus.” „Nu lūdzu, Seb, ļauj man uzvilkt tavas kurpes.” Man šķiet, ka viņš tolaik gāja 8. klasē. Es saku: „Nē, tu nevilksi manas kurpes.” Bet kādu dienu – es nezinu, kas man uznāca, bet manā sirdī iezagās neliela laipnība. Es to dēvēju par āprātu. „Seb, vai varu aizņemties tavas kurpes?” „Protams.” Pie sevis es domāju: „Viņš iet astotajā klasē. Kas gan varētu notikt?” Tā bija lietaina diena un es domāju: „Labi, kad viņš atnāks mājās, es tās notīrīšu.” Tātad, protams, mēs aizejam uz skolu un atnākam mājās no skolas, un es uzrodos kā pravietis Jesaja un saku: „Čau, vecīt, kā pagāja tava diena? Kur ir manas kurpes?” „Čau! Mana diena bija lieliska!” „Kur ir manas kurpes?” Manā skapī bija plauktiņš, uz kura es tās turēju. Un tām pāri es parasti klāju audumu, lai klāt netiktu putekļi. Nē, es nekaunos. Tā nu es aizeju līdz skapim un jūs varat iedomāties to dramatisko mūziku fonā... Es paceļu audumu un: „Āāāāā!” Es paskatos uz savām kurpēm, un uz tām ir meitenes vārds, uzrakstīts ar rozā marķieri! „Ak mani Džordani!” Tālāko es nestāstīšu. Bet viņš joprojām ir dzīvs.

Kad jūs uzdodat cilvēkiem jautājumu un viņi uz to neatbild, ir skaidrs, ka viņi kaut ko slēpj. Un šeit runa iet par Hiskiju, tādēļ Jesaja ierodas ar vēsti. Sekojiet līdz.

15. Pants: „Un tas jautāja: *„Ko tie ir redzējuši tavā pilī?”* Hiskija atbildēja: *„Visu, kas vien ir manā pilī, un nav nevienas tādas lietas manās dārgumu krātuvēs, ko es nebūtu tiem rādījis.”* 16 Tad Jesaja sacīja Hiskijam: *„Klausies Tā Kunga vārdu: 17 redzi, nāks dienas, ka viss, kas atrodas tavā pilī, un viss, ko tavi tēvi ir sakrājuši līdz šai dienai, tiks aizvests uz Bābeli, - neatliks neieka, tā saka Tas Kungs. 18 Un no taviem dēliem, kuri ir no tevis cēlušies, kurus tu esi dzemdīnājis, daži tiks paņemti, lai tie kalpotu kā galma sulaiņi Bābeles ķēniņa pilī.”* Tagad padomājiet – vai Bībelē ir kāda grāmata, kurā tiek runāts par dārgumiem, kuri tiek aizvesti no Jeruzālemes? Jā. Kas tā ir par grāmatu? Daniela. Vai ir kāda grāmata, kurā runāts

par jūdiem kā sulaiņiem Bābeles ķēniņa pilī? Daniela grāmata! Vai zinājāt, ka Daniela grāmata eksistē šī notikuma dēļ? Jautājums ir: Kāpēc sods bija tik bargs? Kāpēc viss, kas atradās Hiskijas namā, tiks aizvests uz Bābeli? Kāpēc viss, ko viņa tēvi ir sakrājuši, tiks aizvests, ieskaitot viņa paša bērnus un pēcnācējus? Daniels atradās Bābeles ķēniņa pilī Hiskijas dēļ.

Es liku jums ielikt Bībelē grāmatzīmi, vai ne? Dosimies atpakaļ pie 2. Laiku 32. nodaļas. Vai esam tur? 24. pants: *„Un šinī laikā Hiskija saslima uz miršanu, un viņš lūdza To Kungu, un Tas Kungs viņu uzklausīja un sūtīja viņam brīnumainu parādību.”* Kāda bija šī parādība? Ko Dievs izdarīja? Viņš pārvietoja Sauli! Vai ne? Viņš deva viņam zīmi. *„25 Bet Hiskija nemācēja pateikties par to, kas viņam bija labi darīts, jo viņa sirdsprāts kļuva augstprātīgs; tādēļ arī nāca bargas dusmas gan pār viņu, gan pār Jūdās un Jeruzālemes iedzīvotājiem. 26 Bet vēl Hiskija pazemojās savā garā - viņš un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, un tāpēc pār viņiem nenāca Tā Kunga bardzība, kamēr Hiskija dzīvoja.” 27 Un Hiskijam bija ļoti daudz bagātības un varas, un viņš sev cēla glabātavas sudrabam, zeltam un dārgakmeņiem, dārgām kvēpināmām zālēm un tāpat lieliem vairogiem, un it visiem vērtīgiem priekšmetiem”.* Tālāk 31. Pants: *„Pie Bābeles valdnieku sūtņiem, kas bija atsūtīti pie viņa, lai izjautātu par to brīnumaino parādību, kas tad zemē bija notikusi, Dievs viņu atstāja vienu, lai viņu pārbaudītu un tādējādi izzinātu, kas viņa sirdsprātā.”* Kāpēc pie viņa tika atsūtīti sūtņi? Lai iztaujātu par brīnumu, kurš bija noticis. Dievs atstāja viņu vienu, lai pārbaudītu viņa sirdi. Kāds bija brīnums? Dievs pārvietoja Sauli. Kāpēc Bābelei tas bija svarīgi? Jo tieši to viņi pielūdza. Sauli! Iedomājieties, ka jūs sēžat Bābelē, zemojaties Saules priekšā, un pēkšņi tā sāk kustēties. „Ko? Paga..” Un jūs domājat: „Tas nav normāli!” Jūs izejat no saules, ieejat atpakaļ savā mājā, paņemat savu kafijas krūzi un dabūjat žurnālu „Bābeles Times”, un tur, pirmajā lapā, ir virsraksts: „Hiskijas Dievs pārvieto Sauli.” Saule ir mans Dievs. Tātad, ja tavš Dievs pārvieto manu Dievu, tad kurš Dievs ir spēcīgāks?

„Mēs atnācām, lai iztaujātu par brīnumu, kurš ir noticis, bet tu parādi visu, kas atrodas tavā namā. Tas nav tas, ko mēs gribējām redzēt.” Un Dievs saka: „Hiskija, Es izglābu tevi no Sanheriba, es devu tev zīmi, es noliku Bābeli pie tavām kājām un gribēju, lai tu liecinātu manā labā tikai šo vienu reizi. Tikai šo vienu reizi. Tu varēji izmainīt cilvēces vēsturi. Bābeles iedzīvotāji varēja kļūt par tautu, kura seko dzīvajam Dievam.” Un tagad Danielam būs jādara tas, ko nepaveica Hiskija. Redziet, draugi, Dievs mūsu dēļ nepārvietoja fizisko Sauli. Viņš pārvietoja Savu Dēlu. (angliski – He didn't move the physical Sun for us – He moved the Son of God.) Viņš jūsu dēļ nepārvietoja debesu zvaigzni, kura sastāv no ūdeņraža, Viņš pārvietoja Viņu, kurā

pastāv visas lietas. Viņš pārvietoja Viņu, kurā visas lietas ir radušās. Jēzus ir vienīgais, kurš ir varējis redzēt Tēvu jebkurā laikā. Viņš nāca uz zemi un pazemojās, lai tu varētu redzēt Tēvu. Jēzus bija savā tronī Debesīs, bet Dievs pārvietoja Savu Dēlu mūsu dēļ. Cilvēki nāk pie mums, bet mēs gribam runāt par to, cik lieliskas ir mūsu veģetāro ēdienu fabrikas. Viņi atnāk uz mūsu māju, bet mēs gribam runāt par to, cik lieliska ir mūsu mājokļu sistēma. „Paskatieties, cik laba ir mūsu izglītības programma. Un Dievs ir mūs svētījis kā draudzi...” Tad, kad cilvēki ir nospiesti uz ceļiem, viņi nāk, lai iztaujātu par brīnumu. Dievs viņus neatveda pie jums, lai jūs pastāstītu par visām savām trofejām vai vērtīgajām lietām savā mājā. Hiskija saka, ka parādīja „visus dārgumus”. Vai Jēzus nav mūsu dārgums? Vai tad, kad kāds pie jums nāk, jūs dodat viņiem vērtīgāko, kas jums ir? Vai arī mēs esam kā Hiskija un nemākam pateikties par to, kas darīts mūsu labā? Elena Vaita saka: „Es dzirdu cilvēkus runājam par to, cik grūti ir atdot Dievam visu.” Viņa saka: „Kad Jēzus tev ir atdevis visu, man ir kauns par to runāt, man ir kauns par to rakstīt. Kā gan tu, saņēmis visu no Jēzus, vari ļaut Viņam nesaņemt neko no sevis?

Kad mēs dodamies uz benzīntanku, kad esam sanāksmju namā, kad atrodamies viesnīcas liftā, Dievs saka: „Vai tu vari sniegt liecību par mani tikai šo vienu reizi? Vai tu vari pastāstīt viņiem par brīnumu? Vai tu vari pastāstīt viņiem par to, kā Es izglābu tevi no Sanheriba?” Tev nav jāsāk pasniegt Bībeles stundas. Tikai pastāsti par saviem piedzīvojumiem. Pastāsti par to, kā tu biji akls, bet tagad redzi. Pastāsti, kā tu biji piedzēries, bet tagad esi skaidrā. Pastāsti par to, ka tu mēdzi būt tur ārā, pasaulē, klausoties sātana mūziku, esot daļa no sātana, nevis Dieva biznesa. Tas vienmēr lauž manu sirdi. Kad es klausījos hip hopu, mēs mēdzām iekāpt autobusā ar milzīgām austiņām un dziedāt savus repa gabalus cik skaļi vien gribējām. Kristiešiem ir bail iekāpt autobusā un dziedāt Amazing Grace – dziesmu, kurā ir patiesā vēsts. Dziesmu, kura nākusi no īstas sirds, kura zina, ko nozīmē cīnīties ar patiesajām dzīves problēmām. Dievs saka: „Tikai šo vienu reizi!” Draugi, mēs nedrīkstam uztvert vieglprātīgi savas iespējas runāt par Jēzu. Nepieļaujiet tādu kļūdu kā Hiskija. Nepalaidiet garam brīdi, kad jūs varat izmainīt cilvēces vēsturi. GYC misija – pasludināt triju eņģeļu vēsti visai pasaulei un šai paaudzei. GYC, Dievs nāk pie jums un pie manis, noliekot mūsu priekšā glābšanu. Brīnumus. Veidus, kuros Viņš mūs ir svētījis. Un Viņš saka: „Vai Tu vari liecināt manā labā tikai šo vienu reizi?” Draugi, ja mēs paveiksim savu darbu, mēs dosimies mājās. Vai jūs dzirdat mani? Ja mēs paveiksim darbu, mēs dosimies Mājās! Vairs nekādu GYC. Vairs nekādu garīgo kalpošanu un nespējas saņemt patieso vēsti. Mēs dosimies uz Debesīm un viņi teiks: „Šorīt mūsu sludinātājs ir Svētais Gars.” Jūs sēdēsiet baznīcā

un eņģeļi jautās: „Vai šī vieta ir aizņemta?” „Nē, Gabriel, tu vari te sēdēt.” „Kur tu tagad dodies?” „Man sarunāta pusdienu tikšanās ar Ābrahāmu zem koka.” Ja mēs paveiksim savu darbu, mēs dosimies Mājās! Mēs būsi paaudze, kurā notiks, kā Jēzus ir apsolījis. Un tāpēc Dievs saka: „Tikai šo vienu reizi! Padomā par to, kā es pārvietoju Jēzu. Padomā par to, kas darīts tavā labā.” Draugi, man tas ir svarīgi. Pirms dažiem gadiem es līdzdalīju šo vēsti, bet to ir nepieciešams atkārtot.

Pirms vairākiem gadiem man nācās saskarties ar manu pagātni – ar laiku, pirms es pazinu Jēzu. Un es atceros, ka tad, kad biju beidzis savu Campus misionāru programmu, manī joprojām bija vainas apziņa. Es sev teicu: „Sebastien, dažas lietas, kuras tu izdarīji, bija pretlikumīgas.” Es klausījos vēsti, kuru doktors Pipermens uzticīgi sludināja līdz pat savai nāvei. Tā bija par kādu jaunu cilvēku, kurš bija bijis varmācīgs Anglijā. Viņš ieradās pie doktora Pipermena un teica: „Klau, ko man darīt?” „Tev vajadzētu doties atpakaļ un viņiem izstāstīt.” Es sāku sajost vainas apziņu vēl spēcīgāk un nolēmu, ka došos atpakaļ, lai visu izstāstītu. Tā nu es aizlidoju, parunāju ar izmeklētāju, izstāstīju viņam visu un viņš teica: „Labi, tu vari doties atpakaļ uz Mičiganu, mēs ziņosim, ja kaut kas notiks.” 26. februāris ir Aramosa dzimšanas diena. Es gribēju viņu satikt Berienspringsā. Kad braucu prom no turienes, lai dotos mājās, mani aptur par ātruma pārsniegšanu. Policists liek man nobraukt malā, pasaka labdien, palūdz manu autovadītāja apliecību un mašīnas reģistrācijas dokumentus, tad aiziet līdz savai mašīnai, atnāk atpakaļ un jautā: „Vai jūs jebkad esat dzīvojis ārpus Mičiganas?” Es atbildu: „Jā, Ilinoisā un Kalifornijā.” „Labi, es domāju, ka kaut kas ir sajaukts, bet gribu tikai pārbaudīt.” Viņš atkal atnāk uz manu mašīnu. „Kāds ir jūsu sociālās apdrošināšanas numurs?” Tas sāk kļūt savādi. Es iedodu viņam savu apdrošināšanas numuru un viņš atkal aiziet līdz savai mašīnai. Svētais Gars man saka: „Sebastien, tu tiks arrestēts.” Viņš atnāk atpakaļ un saka: „Brakstona kungs, man jūs jālūdz izkāpt no auto. Jums ir tiesības klusēt.” Es esmu misionārs! Man ir tiesības klusēt. Policists man saka: „Tāpēc, ka jūsu noziegums netika pastrādāts Mičiganā, jūs esat uzskatāms par bēgli. Jāievēro augstākais drošības līmenis.” Un man ir tik skumji, ka doktore Vatsone nevar būt šeit, jo es iepriekš biju ar viņu runājis par šādu situāciju un to, ka pastāv iespēja, ka varu nokļūt cietumā. Toreiz viņa paskatījās man acīs un kā laba garīgā māte teica: „Sebatien, lai arī kur tu ietu, ja Dievs ļaus tev nokļūt cietumā, viņš vēlas, lai tu tur kalpotu. Dievs tevi noliks tieši tur, kur tev jābūt.” Tā nu es saku: „Labi,” un iekāpu policijas mašīnā. Manas rokas tiek saslēgtas rokudzelžos, un šis vīrs ved mani prom. Mašīnā valda klusums, es paskatos spogulī un saku: „Hei, vai tu esi kristietis?” Viņš arī paskatās spogulī un saka: „Kādreiz biju.” „Kas notika?” es jautāju. „Cilvēki darīja

dīvainas lietas ar naudu, tāpēc es nolēmu vairs neiet uz baznīcu.” Es teicu: „Mēs ejam uz baznīcu nevis cilvēku, bet gan Kristus dēļ. Un varbūt, ka tajā baznīcā ir cilvēki, kuriem nepieciešams redzēt kādu, kurš ir patiesi ticīgs.” Viņš kļuva kluss. Tad viņš pajautāja: „Šie noziegumi, kuros tu esi apsūdzēts – vai tu tos pastrādāji pirms vai pēc tam, kad iepazīni Jēzu?” Tas ir ļoti labs jautājums. „Pirms,” es atbildēju. „Ja tas nebūtu Jēzus dēļ, es nekad nebūtu to visu pametis.” Viņš atkal apklusā un mēs nonācām policijas iecirknī. Tā kā es papildus noziegumiem skaitījos arī bēglis, viņi mani pārmeklēja kailu. Pēc tam, kad tas bija izdarīts, un man lika uzgaidīt, viņš paskatījās uz mani un teica: „Klau, es apsvēršu iespēju atkal doties uz baznīcu. Paldies par sarunu.” Viņi ievietoja mani kamerā uz četrām dienām. Seši vīri telpā, kuras izmērs pielīdzināms vannas istabai. Mums nedeja dakšiņas vai nažus, jo mēs bijām bīstami. Tikai karotes. Es atceros, kā gaidīju tur, līdz mani pārvietoja uz publisko cietumu. Augstākā drošība. Tur nebija restu, kā parasti rāda filmās. Bija tikai dzelzs durvis. Es ieeju šajā cietumā un priekšā jau stāvēja bariņš ieslodzīto, kuri vēlas mani satikt. Viņiem ir interese par to, kāds ir jaunietis. Es atnāku un viņi jautā: „Ei, vecīt, ko tu izdarīji?” Es saku: „Ziniet, es par to nemēdzu runāt.” Viņi saka: „Tu izskaties pēc viena no tiem džekiem, kuri pārguļ ar meiteni un nezina, ka viņai ir piecpadsmit.” Es saku: „Nē, nē, nē.. Tā nebija.” Viņi atkal jautā: „Ko tu izdarīji?” Es saku: „Es par to vairs nerunāju, es tagad esmu kristietis.” Viņi saka: „O, tu esi kristietis!” Viņi sagrābj kādu puisī, kuru sauc Mīče, ievēd viņu apļa vidū un saka: „Klau, Mīče tika notverts ar marihuānu pusmiljona dolāru vērtībā Bentonārborā. Viņš vēlas mainīt savu dzīvi. Vai tu vari viņam palīdzēt atrast Dieva plānu viņa dzīvē?” Šeit viņi man nekad nedotu Bībeli. Es runāju ar sargu un jautāju: „Kādēļ es nevaru dabūt Bībeli?” Viņš atbild: „Tu esi augstākās drošības iestādē, tu esi bēglis, tu vari mēģināt sagriezt sevi ar papīru līdz nāvei.” „Labi, laikam, ka tas izklausās loģiski..” Tā nu es eju pie Mīčes un sāku viņam stāstīt. Draugi, tāpēc ir nepieciešams, lai Dieva Vārds būtu mūsu sirdīs. Man nav Bībeles. Es sāku viņam stāstīt, kā īstenot Dieva prātu viņa dzīvē. Pēc tam es dodos uz savu kameru. Mana kameras biedra vārds ir Alabama, es sēžu savā gultā un saprotu: „Jā, es esmu cietumā..” Kamēr es tur sēžu, pie manas kameras pienāk kāds jauns vīrietis un pieklaucē pie durvīm. „Jā?” es saku.” Viņš saka: „Vai es varētu parunāt ar tevi, brāl?” ...Es esmu redzējis pārāk daudz filmu, un domāju: „Kungs, es biju ASV jūras kājniekos, bet tagad esmu kristietis.” Tāpēc es saku: „Jēzu, lūdzu palīdzi man neklūt vardarbīgam. Tas ir viss, ko lūdzu.” Tā nu es sekoju šim puisim uz viņa kameru, mana sirds lec laukā no krūtīm. Mēs nonākam viņa kamerā, es apsēžos, un viņš saka: „Brāl, es dzirdēju tevi tur ārā runājam. Un, klausoties kā tu runā, es domāju: „Šis brālis noteikti var man palīdzēt.” Es atbildu: „Pagaidi.. Ko tu vēlies?” Viņš saka: „Pēc trim mēnešiem mani

izlaidīs no cietuma. Mana meitene un es, mēs vēlamies precēties un gribam iemācīties, kā dzīvot laulībā, kuras centrā ir Kristus. Un, kad es dzirdēju tevi runājam, es nodomāju: „Šis vīrs pāržina Vārdu. Viņš var man palīdzēt!” Es atbildu: „Protams, ka varu tev sniegt Bībeles stundas šajā jautājumā, bet viņi man nedod Bībeli.” Viņš saka: „Nav problēmu. Aizej parunā ar to vīru.” Es izeju no viņa kameras, dodos pie šī cita kunga, viņš izskatās pēc vietējā krusttēva, viņam ir gara bārda un šķiet, ka viņš bijis cietumā simtiem reižu. Tā nu es saku: „Sveiks, man teica, ka tu man varētu iedot Bībeli.” Viņš saka: „Nav problēmu!” Ta nu viņš paceļ savu matraci un saka: „Man ir Karaļa Džeimsa, Jaunā karaļa Džeimsa versija..” Es saku: „Labi, ļauj man paņemt Jauno karaļa Džeimsa versiju.” Paņemu Bībeli, eju atpakaļ uz kameru un šis puisis saka: „Vai tu neiebilstu, ja mans istabas biedrs mums pievienotos?” Es atbildu: „Protams, ka nē.” Tā nu mēs apsēžamies. Bībeles stundas beigās ikviens cietumā bija apklusis un klausījās Dieva Vārdu. Un ziniet, es esmu mācītājs, tādēļ man bija jāizsaka aicinājums: „Kurš no jums...” Viņi visi pacēla rokas un mēs pieceļamies, pielūdzam un „krusttēvs” saka: „Klau, tu esi Dieva pravietis, kuru Dievs pie mums ir atsūtījis, lai mācītu mums Savu Vārdu. Tev mums jāpasniedz Bībeles stundas divreiz dienā.” Mana reakcija ir: „Ko? Mičiganas Universitāte, tu reizēm nevari piedabūt adventistu nākt uz Bībeles stundām. Es nokļūstu cietumā un te man lūdzas, lai mācu viņiem Dieva Vārdu.” Tā nu no rīta es mācīju pravietojumus, bet vakaros – praktisko kristietību. Es pasniedzu šīs Bībeles stundas trīs nedēļas. Viena lieta, kura man ļoti patika cietumā, bija laiks lūgšanām. Trīs līdz četras stundas dienā. Tātad vienu vakaru, kad biju pavadījis cietumā trīs nedēļas un biju nometies lūgšanā, Dievs man saka: „Sebastien, parīt tu dodies prom.” Es atbildu: „Labi.” Nākamajā rītā es pieceļos, aizeju uz pravietojumu Bībeles stundu un saku: „Puiši, Dievs man teica, ka rīt es dodos prom. Nepadariet šo par cietuma reliģiju. Nepiekopiet to tikai tāpēc, ka tikāt noķerti. Ta nav patiesa nožēla. Pārlicienieties, ka tad, kad pametīsiet cietumu, jūs izmantosiet brīvību kā iemeslu tam, lai turpinātu sekot Dievam. „Kā tu zini, ka tiešām dosies prom? Kā tu zini, ka ar tevi runāja Dievs?” viņi jautāja. Es atbildēju: „Laikam, ka to mēs uzzināsim rīt.” Pēcpusdienas Bībeles stundā notika tieši tas pats. Nākamajā rītā es pieceļos, un Dievs ir labs. Viņš ļauj man paēst brokastis. Cietumā viņi mani sauca par labo brāli. Ta mani sauca ikviens. Viņi mēdza teikt: „Paskaties, re, kur labais brālis.” Es tur biju vienīgais vegāns un kristietis. Tātad pēc brokastīm manā kamerā ienāk kāds vīrs un saka: „Brakston, tu dodies prom.” Viss cietums sastingst. Un tad kāds iziet telpas vidū un sauc: „Es taču teicu, ka viņš ir pravietis! Es teicu!” Viņi sāk pulcēties man apkārt un es sāku dalīt mazus suvenīrus. „Sveiks, tu vari ņemt šo, tu vari ņemt šo...” Viņi laiž apkārt manu Bībeli un citas mantas. Šobrīd es pārskrienu pāri daudziem notikumiem, lai nonāktu pie stāsta beigām. Tā nu es

nomierinos, viņi mani aizved uz tiesu. Un, kamēr es stāvu tiesneša priekšā, viņš pajautā: „Brakston, ar ko tu nodarbojies?” Neliela klusuma pauze. „Es esmu garīgais padomdevējs.” „Garīgais padomdevējs?” viņš pārjautā. Ikviens tiesas zālē paskatās uz mani. „Jā, esmu misionārs.” „Tiešām?” viņš saka. „Kur tu strādā?” „Mičiganā,” es atbildu. „Tu neizklausies pēc noziedznieka.” „Nē, vairs neizklausos,” es atbildu. Viņš nomierinās un saka: „Tā, ļauj man paskatīties, vai varam tevi atbrīvot.” Pie tiesneša pieiet izmeklētājs, iedod viņam dokumentus, un tiesnesis saka: „Sebastien, pagājušā gada 3. decembrī,” tobrīd bija marts vai aprīlis, es cietumā biju pavadījis kādu laiku, „kāds ir parakstījis šo dokumentu par atbrīvošanu pret parakstu. Tev tikai jāparaksta šis dokuments un tu vari doties mājās. Kopš pagājušā gada decembra tev nemaz nebija jādodas uz cietumu.”

Es tiku izlaists un nākamajā dienā atgriezos Mičiganā, atpakaļ pie kalpošanas. Dievs savā prātā domāja: „Kā lai es panāku, ka patiesi Dieva bērns šķērso ceļu ar narkotiku dīleri? Kā lai es panāku, ka sērijveida izvarotājs sēž un klausās Dieva Vārdu? Kā lai es uzrunāju šo sešpadsmitgadīgo zēnu, kurš ir cietumā, kopš viņam bija 12, jo tika pieķerts ar AK-47? Kā lai es nodrošinu šiem cilvēkiem pieeju manam Vārdam?” Un Dievs saka: „Lūk, kā es to darīšu, Sebastien. Es vadu tavu dzīvi, es pieļaušu noteiktus apstākļus, un šajā situācijā man vajag, lai tu liecini manā labā tikai šo vienu reizi.” Es pāris reizes esmu apciemojis šos vīrus cietumā. Daudzi no viņiem joprojām tic. Daudzi joprojām lasa „Lielo Cīņu”.

Draugi, mēs palaižam garām iespējas ietekmēt mūsu pasauli, mūsu paaudzi. Un tā rezultātā arī iespēju mainīt cilvēces vēsturi. Un mēs to neapzināmies. Tā rezultātā daudzi no mums ir palaiduši garām iespēju liecināt par Dievu tikai šo vienu reizi. Cik iespēju runāt ar tiem, kuri vēlējās iztaujāt par brīnumu, tu esi „padevis tālāk”? Viņi nevēlas uzzināt par taviem iegūtajiem grādiem. Viņi nevēlas dzirdēt par taviem ienākumiem vai peļņu. Viņi nevēlas uzzināt par tavu kultūru. Viņi ir nākuši, lai iztaujātu par brīnumu. „Pastāsti mums, kā Dievs tevis dēļ pārvietoja Savu Dēlu. Pastāsti, kā Viņš izglāba tevi no Sanheriba. Tikai šo vienu reizi.” Un daudzi no mums ir kā Hiskija. Viņa stāsts ir tāds pats, kā tavs un manējais. Mēs parādām viņiem visu, tāpēc ka tā lieta, kura nav mūsu dārgums, ir Jēzus. Mums ir kauns. Kā gan mēs varam kaunēties no kāda, kurš mūs ir izglābis? Kā Jēzus mums var nebūt vērtīgs? Un tad, kad šīs iespējas parādās - jūs teicāt, ka pastāstītu cilvēkiem, ka Dievs jūsu dēļ pārvietoja Sauli, bet nestāstāt, ka Viņš pārvietoja Dieva Dēlu?

Nolieciet galvas un aizveriet acis. Divi aicinājumi. Pirmais – Kungs, Tavā žēlastībā un caur drosmi, kuru mums piešķīris Tavs Gars, tāpēc, ka Dievs mums nav

devis bailu, bet gan Spēka, Mīlestības un Sava Dēla Garu, Kungs, es vairs nevēlos laist garām iespējas liecināt Tava labā. Šorīt mēs vēlamies teikt: Kungs, dod man Sava Gara drosmi, lai es vairs nedotu tālāk iespējas liecināt. Ja tāds ir jūsu lēmums, es vēlos, lai jūs pieceļaties kājās. Es vairs negribu laist garām iespējas, Kungs. Pat tad, ja tas ir tikai šo vienu reizi. Es vēlos pieminēt katru iespēju, kuru atradīšu. Nedomājiet par šodien. Nedomājiet par vakardienas noraidījumu. Tikai šo vienu reizi.

Un tagad otrs aicinājums. Dažiem no mums, GYC jauniešiem, ir laiks uzsākt radikālas apņemšanās Jēzum. Daudzi no mums dara daudzas lietas vienreiz. Mans aicinājums ir šāds: Mums kā kustībai no šī, 2011. gada 2. janvāra līdz šai dienai nākamajā, 2012. gadā, ja tas Kungs neieradīsies pirms tam, sakiet: „Kungs, es veltīšu laiku, lai aktīvi veicinātu Tava uzdevuma veikšanu. Es darīšu kaut ko, ko vēl nekad neesmu darījis. Es nekad neesmu bijis kolportieris, nekad neesmu devies misijas braucienā, nekad neesmu aizgājis mājās un runājis ar savu māti par Jēzu. Nekad neesmu pa īstam ķēries kāt Atklāsmes grāmatai un tad stāstījis par to citiem.” Dievs šobrīd aizskar jūsu sirdis. Viņš saka: „Hei, tu, jā, tieši tu, es vēlos, lai tu kaut ko izdarītu manis dēļ. Tikai šo vienu reizi. Ja Dievs uzrunā jūsu sirdi, es vēlos, lai iznākat priekšā. „Kungs, es darīšu kaut ko, ko vēl nekad neesmu darījis. Es vēlos būt gatavs uz visu tikai šo vienu reizi.” Šis aicinājums nav visiem. Es runāju ar atsevišķiem cilvēkiem, kuri jūtas tā, lai teiktu: „Kungs, Tu esi aizskāris manu sirdi lai liecinātu, es darīšu to, ko vēl neesmu darījis. Es došos misijas ceļojumā. Es piedalīšos Campus. Es kļūšu par Bībeles darbinieku. Tikai šo vienu reizi. Tikai šo vienu reizi, Kungs! Es to darīšu.” Kad jūs aiziesiet atpakaļ uz saviem viesnīcu numuriem, pierakstiet šo apņemšanos un lūdziet par to. Pastāstiet par to kādam, lai turētu sevi pie vārda. Tikai šo vienu reizi. „Kungs, es darīšu to, ko vēl neesmu darījis. Vairs nekāda kauna. Es pastāvēšu bezdievju nolīgumos. Es pastāvēšu, jo Dievs manis dēļ pārvietoja Savu Dēlu.” Pielūgsim.

Debesu Tēvs, mēs nevaram izteikt, cik pateicīgi esam par to, ka tas, ko Tu pārvietoji, nebija Saule, bet gan Tavs Dēls. Un mēs lūdzam, Kungs, lai mēs censtos būt pateicīgi par to, kas mūsu labā ir darīts, un lai Tu pasargātu mūsu sirdis no augstprātības. Dod drosmi tiem, kuri ir piecēlušies un teikuši: „Mēs vairs nelaidīsim garām iespējas liecināt.” Es lūdzu arī par tiem, kuri ir nākuši priekšā un teikuši: „Jēzu, mēs darīsim kaut ko, ko vēl neesam darījuši. Tieši tāpat, kā Tu darīji kaut ko, ko vēl nebiji darījis. Tu kļuvi par cilvēku un piedzīvoji nāvi visu dēļ. Tu piedzimi, kaut arī biji vēl pirms dzimšanas aizsākuma.” Tēvs, mēs lūdzam, lai tas pats Gars, kurš lika Jēzum nokāpt no Viņa troņa, vadītu arī mūs. Tad, kad mēs dosimies, lai liecinātu tikai

šo vienu reizi, mēs lūdzam, Kungs, lai varētu atgriezties ar iedegtām sirdīm, kurās ir vēlme turpināt strādāt, turpināt ielikt sevi visu, lai darbotos Jēzum. Turi mūs pie vārda, Dieva Gars, vadi mūs pie tiem, kuri varēs kļūt par mūsu darba biedriem pie šīs apņemšanās. Šī nav tikai atsaukšanās vēl vienam aicinājumam, šī nav tikai emocionāla atsaukšanās. Kungs, mēs pieņemam intelektuālu, uzticamu lēmumu. Šodien mēs izvēlamies, kam kalposim. Mēs izvēlamies. Svētī savus ļaudis ar vēlēšanos darboties un lieto mūs spēcīgi, lai pabeigtu Savu darbu šajā paaudzē. Šī ir mūsu lūgšana. Un mēs lūdzam, lai šī kļūtu par mūsu dzīves pieredzi. To mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs jūs svētī.